

zájem o teoretické i praktické otázky ruského pravopisu se uplatnil také v jeho účasti na kolektivní publikaci *Орфография, пунктуация и книжно-письменная речь русского языка* (1979) a na její kratší verzi – *Пříručce ruského pravopisu* (1989²).

Jiráčkovy práce se týkají především zákonitostí samotné ruštiny, ale autor respektuje vždy hledisko porovnání s češtinou. Navíc pak ho jako anglistu zaujala idea konfrontace některých jazykových jevů v obou našich slovanských jazycích s odpovídajícími jevy v angličtině. Sem patří např. jeho stati o gramatických typologických analogiích rusko-anglických oproti češtině, a to i v syntaxi (např. ČMF 74/1992, č. 1; Slavia 62/1993; Opera Slavica 1/1991, č. 2) a rovněž v tomto směru poslední výsledek jeho badatelské činnosti – konfrontační studie o rusko-anglických analogiích v akcentuaci na rozdíl od češtiny (SPFFBU A 51/2003).

Jako univerzitní učitel se prof. Jiráček samozřejmě podílel na nejrůznějších akcích spjatých s tímto posláním – na výchově doktorandů, na práci v řadě vědeckých i pedagogických grémií, účastnil se konferencí, seminářů, sjezdů apod. (sr. náš medailon v ČMF 81/1999, č. 2, s. 123–124). Ve všech uvedených aktivitách se projevovala Jiráčková přislovecná akribie, iniciativa a odpovědnost.

Ačkoli prof. Jiráček žil už přes desítku let vzdálen od univerzitního prostředí, jeho kontakt s fakultou někdejšího působiště zcela nepominul. Příležitostně stále publikoval a v místě svého pobytu byl dlouho pravidelným návštěvníkem městské knihovny, kde sledoval novinky v politice i ve vědě. Ještě ve vysokém věku se uplatňoval jako zdatný cyklista, což mu v jihočeské rovině umožňovalo rychlé vyřizování různých denních záležitostí. V posledních letech se však stupňovaly jeho pohybové potíže a byly příčinou jeho tělesné ochablosti, při níž si nicméně zachovával dobrou paměť a jasnou mysl. Proto byl jeho odchod poměrně překvapivý. Ve vzpomínkách pamětníků zůstane významný rusista Jiří Jiráček trvale uchován jako aktivní, důsledný a přesný spolupracovník a čestný kolega a dobrý přítel.

Stanislav Žaža

Významné životní jubileum brněnské rusistky

V listopadu 2013 se dožívá významného životního jubilea doc. PhDr. Jarmila Krystýnková, CSc., dlouholetá pedagožka a badatelka v oblastech ruského jazyka. Rodačka ze Zlína vystudovala na FF UJEP (nyní MU) obor ruština – čeština. Hlubší zájem tyto obory získala už v mládí u svého otce doc. PhDr. J. Krystýnka, představitele české slavistiky v Brně. Vděčně si připomíná i profesory ze svých vysokoškolských studií, k nimž patřili např. R. Večerka, D. Jeřábek, M. Suchomel, B. Novák, F. Palas, J. Burian, J. Mandát, V. Vlašínová, R. Mrázek, S. Žaža aj. Po ukončení studií pracovala jako středoškolská profesorka v Kroměříži a v Blansku a poté nastoupila na katedru filologie (později katedra ruského jazyka) Pedagogické fakulty UJEP v Brně. Titul CSc. získala na VÚP v Praze – Vyučování cizím jazykům. V roce 1990 byla jmenována docentkou pro obor Teorie vyučování ruskému jazyku. V letech 1998–2006 působila jako vedoucí katedry ruského jazyka na Pedagogické fakultě MU. Vedla praktická cvičení z ruštiny, semináře a přednášky z didaktiky vyučování ruskému jazyku. Pracovala v Ústřední radě České asociace ruštinářů, redigovala odborné rusistické sborníky, zúčastnila se řady rusistických

konferencí a kongresů u nás i v zahraničí. Její početná publikační činnost zahrnuje nejen oblast jejího hlavního vědeckého zájmu – aktuální metodiky vyučování jazyka ruského, ale přesahuje občas i do oblastí literární, estetické a dramatické tvorby. Ani po odchodu do důchodu ji neopustil její zájem o dění v rusistickém světě a aktivně se na něm podílí. Stále působí jako členka výboru Ruského kulturně-osvětového sdružení na Moravě, pomáhá s organizací nejrůznějších akcí a soutěží v ruském jazyce, spolupracuje s katedrou ruského jazyka na PdF. Celá obec jejích známých ruštinářů jí přeje pevné zdraví a neutuchající zájem a elán po mnoho dalších let.

Eva Doleželová